

Правдата и Кривдата.

(Приказка).

Имало едно врѣме двѣ сестри. Тѣ отишли въ града на пазаръ. Като огладнѣли, отбили се въ една гостилница да ядатъ. Яли, пили доволно. Едната сестра тръгнала да си отива.

— Ей, провикналъ се гостилничарътъ, кждѣ тѣй? Тукъ ядохте, пихте — кой ще плаща?

— Какво? — обадила се запжтената сестра; — колко пжти ще ти плащаме, бе щурчо? Хубава работа, да му платишъ колкото иска, и на туй отгорѣ да те срами!

— Гледай, гледай! И прѣпира се, и настоява, че е платила! Чуденъ свѣтъ, смаено рекълъ си гостилничарътъ . . .

— Чувай, байно, ако не помнишъ добрѣ, бѣлѣжи си, кой ти плаща, за да нѣмашъ праздни разправии, рекла му пакъ първата сестра.

— Хемъ, тѣй-интъкъ иска да ме накара проклетата му жена да повѣрвамъ, че е платила. — Слушай, жена, не се шегувай, да не ти стане солено . . . Кажй и ти, плащахте ли ми? — Обърналъ се той къмъ втората сестра.